

Sygn. akt II Ka 167/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SO Grażyna Jaszczuk SO Wojciech Michalak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Łukasza Bańkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2024 r.

sprawy **T. W. (1)**

oskarżonego z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 8 grudnia 2023 r. sygn. akt II K 539/23

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego T. W. (1) karę pozbawienia wolności podwyższa do 3 (trzech) lat;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego T. W. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S. 840 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z udziałem jej pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt II Ka 167/24

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 08 grudnia 2023 r. w sprawie II K 539/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>I. Mogąca mieć wpływ na treść wyroku obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w sytuacji gdy wyjaśnienia te znajdowały potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym sprawy, - nienależyte rozważenie treści zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań pokrzywdzonej K. S., zeznań świadków E. S., A. K., D. P., K. K., R. O., E. K. oraz wydruków wiadomości tekstowych 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

(sms) pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzoną (k. 35-41 i k. 70-71) we wzajemnym ich powiązaniu - co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia treści tych dowodów przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy oraz skutkowało bezpodstawną oceną, iż w/w dowody wzajemnie się potwierdzają oraz potwierdzają wersję wydarzeń podaną przez pokrzywdzoną.

II. Mogąca mieć wpływ na treść wyroku obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w zakresie okoliczności faktycznych i prawnych mających wpływ na ustalenie odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn zarzucony mu w akcie oskarżenia i przypisany w wyroku - co w konsekwencji uniemożliwia przeprowadzenie merytorycznej kontroli poprawności rozumowania Sądu I instancji w tym zakresie.

III. Mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez dowolne, błędne, nie znajdujące oparcia w całości zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia (co w konsekwencji skutkowało wydaniem w stosunku do niego wyroku skazującego), podczas gdy należyta i obiektywna ocena całości zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i

przemawiała za wydaniem wyroku uniewinniającego.

IV. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w punkcie I wyroku poprzez wymierzenie mu kary bezwzględnej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności podmiotowe i przedmiotowe (a w szczególności motywacja oskarżonego i naganne zachowanie pokrzywdzonej polegające na uniemożliwianiu oskarżonemu kontaktów z małoletnią córką stron wbrew obowiązkowi nałożonemu na nią w orzeczeniu sądu opiekuńczego) przemawiały za orzeczeniem wobec oskarżonego jednostkowej kary grzywny, przy zastosowaniu przepisu art. 37a § 1 k.k.

V. Niesłuszne zastosowanie orzeczonego wobec oskarżonego T. W. (1) w punkcie II wyroku środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną K. S. oraz zbliżania się do niej na okres 5 (pięciu) lat na odległość mniejszą niż 30 metrów skutkujące uniemożliwieniem oskarżonemu T. W. (1) realizacji jego uprawnień do uzyskiwania od pokrzywdzonej informacji o stanie zdrowia i postępach w nauce małoletniej córki stron (wynikających z przysługującej oskarżonemu ograniczonej władzy rodzicielskiej) oraz realizacji jego uprawnień do kontaktowania się z małoletnią córką stron (przyznanych mu w orzeczeniu sądu opiekuńczego).

VI. Rażąca niewspółmierność środka kompensacyjnego w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonej orzeczonej od oskarżonego w punkcie V wyroku wyrażającą się

	zasądzeniem od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej nawiazki w kwocie 6 000 złotych - podczas gdy pokrzywdzona nie wykazała, aby wskutek zachowania oskarżonego doznała cierpień fizycznych lub krzywdy moralnej.
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego okazały się niezasadne, wskutek czego apelacja nie została uwzględniona. Wbrew twierdzeniom zawartym w złożonym środku odwoławczym, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie nie naruszając przy tym żadnych norm regulujących przebieg postępowania karnego, w tym określonych w art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 2 kpk.</p> <p>Ustalenia Sądu I instancji odtwarzające poszczególne, konkretne zachowania oskarżonego w okresie od 22 marca 2023 r. do 9 lipca 2023 r. znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił w całości wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego, aby dopuścił się przypisanego mu przestępstwa i ustalenia oparł na zeznaniach pokrzywdzonych i świadków – w szczególności pokrzywdzonej K. S. oraz członków jej rodziny i znajomych, które zdaniem skarżącego nie wskazują na wypełnienie przez oskarżonego znamion przypisanego mu przestępstwa.</p>	

Na wstępie należy podkreślić, że wynikające z art. 7 k.p.k. prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu. Zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane, że sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień w procedowaniu Sądu Rejonowego skarżący nie wykazał. W złożonej apelacji przedstawił własną, subiektywną interpretację poszczególnych stwierdzeń świadków, polemizując z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Zaznaczenia wymaga, że Sąd ten wskazał dowody, na których oparł ustalenia co do zarzutu, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. W sposób zgodny z zasadami określonymi w art. 7 kpk wskazał też, z jakiego powodu odrzucił wersję prezentowaną przez T. W. (2), a obdarzył wiarą zeznania pokrzywdzonej i wymienionych w zarzucie apelacji świadków. Sąd Rejonowy uznał zeznania świadków za wiarygodne i korespondujące tak ze sobą, jak i z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Zeznania te w obiektywny sposób przedstawiały w jaki sposób oskarżony zachowywał się wobec byłej żony. Pokrzywdzona w dokładny sposób opisała jak była nękana przez oskarżonego, podkreślając jednocześnie, że zachowania oskarżonego wzbudzają u niej dyskomfort, poczucie niepokoju i zagrożenia. Wskazywała na nieustanne naruszanie jej prywatności, poprzez ciągłe śledzenie, nachodzenie w miejscu

zamieszkania, utrudnianie swobodnego przemieszczania się, kierowanie pod jej adresem słów wulgarnych i gróźb oraz łamanie zakazu kontaktowania się i zbliżania do niej. Wskazywała na to, że przez zachowanie oskarżonego czuła się nękana i śledzona. Poszczególne opisywane przez nią zdarzenia z udziałem oskarżonego, znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków, w tym funkcjonariuszy Policji K. K., R. O. oraz D. P., którzy nie byli uczestnikami konfliktu pomiędzy stronami, więc nie mieli powodów do celowego obciążania oskarżonego, natomiast wielokrotnie uczestniczyli w interwencjach. Wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu apelacji, wszyscy policjanci potwierdzili fakt przebywania oskarżonego w pobliżu pokrzywdzonej, mimo zakazu zbliżania się do niej, co istotne, w dniach i godzinach, w których nie miał wyznaczonego widzenia z córką, chociaż tym faktem tłumaczył swoją obecność. Z zeznań K. K. wynika, że oskarżony wielokrotnie w jego obecności znieważał pokrzywdzoną nie reagując na upomnienia dotyczące zarówno tego zachowania jak też zakazu zbliżania się do niej (k.20v-21). Przeczy to stwierdzeniom skarżącego, aby słowa wulgarne były wypowiedane przez oskarżonego jedynie bezosobowo. Z powyższego wynika, że wersja oskarżonego, iż przyczyną jego obecności w miejscu zamieszkania K. S. była chęć realizowania widzeń z córką nie jest wiarygodna. Słusznie Sąd Rejonowy ocenił, że było to jedynie pretekstem do nękania pokrzywdzonej, a jednocześnie stanowiło łamanie zakazu zbliżania się do K. S.. Nie można też zgodzić się z twierdzeniami apelującego

obrońcy, aby Sąd I instancji w sposób niewłaściwy ocenił zeznania świadków w zakresie zniewag, gróźb czy pomówień kierowanych wobec pokrzywdzonej. Zachowania takie wynikają bowiem wprost z zeznań przywołanych wyżej policjantów, zeznań pokrzywdzonej, chociażby dotyczących zdarzenia z dnia 20 czerwca 2023 r., jak też świadków A. K. i E. S., które zostały ocenione przez Sąd meriti w sposób zgodny z regułami określonymi w art. 7 kpk. Także treść wiadomości sms, na które powołuje się skarżący, chociaż nie dotyczą one okresu zdarzenia, zawiera wulgaryzmy i zniewagi kierowane przez oskarżonego do byłej żony (k.37v, 38v).

Niesłuszne są także stwierdzenia skarżącego, jakoby naganne zachowanie oskarżonego miało charakter jednorazowy. Wspomniany już wyżej materiał dowodowy wskazuje na wielokrotność działań T. W. (1), które Sąd Rejonowy szczegółowo opisał w sporządzonym uzasadnieniu wyroku. Wyjaśnił także dlaczego uznał, że oskarżony swoimi zachowaniami wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. Wskazują na to dowody szeroko omówione w uzasadnieniu Sądu Rejonowego. Podkreślić należy to, że swoim zachowaniem oskarżony wzbudzał ciągle poczucie zagrożenia u pokrzywdzonej, poniżał ją, istotnie naruszał jej prywatność, wręcz ją prześladował.

Odnosząc się jeszcze do korespondencji SMS, której wydruki zostały dołączone do akt postępowania, należało przyznać rację obrońcy, iż w obszernej części nie dotyczyła ona czasookresu objętego zarzutem, niemniej jednak

mogła posłużyć do odczytania specyfiki relacji pomiędzy stronami, sposobu wzajemnego komunikowania się, zwłaszcza w zakresie sprawowania opieki i spotkań z dzieckiem. Pozwala to na przyjęcie, że formułując zarzuty w tym aspekcie w kierunku pokrzywdzonej, oskarżony próbował usprawiedliwić swoje zachowanie. Nawiązując do argumentacji obecnej w wyjaśnieniach oskarżonego oraz powtórzonej przez skarżącego w apelacji, oskarżony tłumacząc swoje zachowania objęte zarzutem utrudnianiem mu przez pokrzywdzoną kontaktowania się z córką mija się zatem z prawdą. Taką argumentację należało uznać za chybioną i odnieść się do niej krytycznie. Biorąc pod uwagę przebieg wszystkich zdarzeń, które złożyły się na realizację przez oskarżonego znamion zarzuczonego mu czynu, trudno doszukać się w nich legalnego sposobu obrony swoich rzekomo naruszonych praw. Jeśli oskarżony twierdził, że pokrzywdzona nie wywiązuje się z postanowień sądu rodzinnego, to miał możliwość dochodzenia swoich racji na drodze sądowej. Jak wynika z akt sprawy, do widzenia z córką niejednokrotnie nie dochodziło z powodu nagannego zachowania oskarżonego, skutkującego brakiem chęci u córki na kontakt z ojcem lub z przyczyn niezależnych, jak np. z uwagi na jej złe samopoczucie. Wielokrotnie też, co wykazano wyżej, oskarżony starał się realizować kontakty w dniach i godzinach, w których widzenia nie były ustalone. Poszczególne, opisywane przez pokrzywdzoną sytuacje wskazują jednoznacznie, że widzenia z córką nie były nakierowane na pozytywne budowanie ich relacji, a stanowiły jedynie pretekst do niewłaściwych

zachowań względem pokrzywdzonej i okazję do jej regularnego nękania.

Przedsiębrane przez oskarżonego działania, charakteryzowały się jednocześnie konsekwentnym lekceważeniem prawomocnych sądowych zakazów zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 30 metrów oraz kontaktowania się z nią, których oskarżony był świadomy i wielokrotnie o nich pouczany przez interweniujących funkcjonariuszy. Z powyższych względów nie sposób podzielić argumentacji obrońcy, iż te zachowania związane były z realizacją, czy próbą realizacji kontaktów z córką. Jak już wcześniej wspomniano, nie były one zasadne, a podczas interwencji oskarżony zachowywał się niewłaściwie, swoim zachowaniem wypełniając znamiona zarzucanego mu czynu. Biorąc pod uwagę powyższe, nie można dopatrzeć się błędów w procedowaniu Sądu Rejonowego i w tym zakresie, a użytą przez Sąd argumentację uznać należało za prawidłową i dostateczną.

Wszelkie przytoczone powyżej fakty jednoznacznie dowodzą tego, że oskarżony jest osobą porywczą i bezkrytyczną wobec swojego zachowania. Takie wnioski płyną także z opinii biegłych psychiatrów i psychologa, którzy rozpoznali u oskarżonego zaburzenia osobowości o typie dysocjalnym (k. 291-297). Biegli stwierdzili jednocześnie, iż oskarżony ma tendencję do przedstawiania siebie w lepszym świetle, ukrywa swoje wady i niedoskonałości, jest skłonny do posługiwania się kłamstwem w celu zdobycia korzyści osobistych (k. 296), co należało uwzględnić przy ocenie jego wyjaśnień.

Skarżący w swym środku odwoławczym sformułował także zarzuty związane z rozstrzygnięciem dotyczącym orzeczonej kary, środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów oraz orzeczonej nawiązki na jej rzecz. Do kwestii kary odniesiono się w rubryce 3.2, w której rozważano apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. Apelacja ta stanowiła podstawę do dokonania zmiany w tym zakresie i zawiera aspekty poruszone przez obrońcę oskarżonego, toteż niecelowym było powielanie tożsamej treści w niniejszej części uzasadnienia. Nadmienić jedynie trzeba, że Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków - sąsiadek oskarżonego i jego pracodawcy na okoliczność jego postawy jako pracownika i sąsiada, stanowiło uchybienie i mogło mieć wpływ na treść wyroku w odniesieniu do wymierzonej kary. Sąd Rejonowy dysponował bowiem wywiadem kuratora sądowego, z którego wynika, że T. W. (1) ma dobrą opinię w miejscu zamieszkania, co zostało uwzględnione przy wymiarze kary. Zasadniczymi przesłankami, które zdecydowały o sankcji karnej były natomiast stopień winy, natężenie bezprawnych zachowań, uporczywość, długotrwałość, jak też uprzednia karalność oskarżonego. Jak już wyżej zaznaczono, odrzucić należy, jako niewiarygodną motywację oskarżonego, która zdaniem skarżącego obrońcy winna wpłynąć na złagodzenie wymierzonej mu kary oraz eksponowane, a nieznajdujące potwierdzenia w materiale

dowodowym rzekomo naganne zachowanie wobec niego pokrzywdzonej K. S..

Odnosząc się zaś do zarzutu związanego z orzeczoną karą należy stwierdzić, że charakter czynu przypisanego oskarżonemu, postać przedsięwziętych w jego ramach zachowań, ich waga, natężenie, jak również konieczność ochrony pokrzywdzonej przed dalszym naruszaniem jej praw, niewątpliwie uzasadniały takie rozstrzygnięcie. Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż orzeczony środek karny uniemożliwi oskarżonemu realizację uprawnień rodzicielskich w stosunku do małoletniej córki, przebywającej z pokrzywdzoną. Zakaz zbliżania się, bądź kontaktowania się z pokrzywdzoną, jak zauważył sam skarżący, nie ma charakteru bezwzględnego, tzn. nie dotyczy okoliczności usprawiedliwionych. Kontaktowanie się w sprawie dzieci, we właściwy, społecznie przyjęty sposób, jak również zbliżanie się w celu realizowania widzeń, takimi usprawiedliwionymi okolicznościami niewątpliwie są.

Niezasadny był także zarzut odnoszący się do wysokości nawiązki orzeczonej na rzecz K. S.. Słusznie ustalił bowiem Sąd I instancji, iż pokrzywdzona doznała krzywdy moralnej, cierpień psychicznych, co wynika zarówno z jej zeznań, jak też charakteru i natężenia działań podejmowanych wobec niej przez oskarżonego, które spowodowały poczucie lęku, niepewności i narażały ją na stres. Orzeczonej kwoty nawiązki nie sposób w okolicznościach ustalonych przez

Sąd I instancji uznać za rażąco surową.		
Wniosek		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania karnego przeciwko oskarżonemu na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., wobec stwierdzenia znikomej społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, a także o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, środka karnym i środka kompensacyjnym poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - orzeczenie wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w punkcie I wyroku kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda (przy zastosowaniu przepisu art. 37a k.k.) w miejsce orzeczonej dotychczas kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, - uchylenie środka karnego orzeczonego w punkcie II wyroku w postaci zakazu kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną K. S. oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów na okres lat 5, ewentualnie zmianę rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II wyroku poprzez poczynienie zastrzeżenia, iż orzeczony tam środek karny nie dotyczy przypadków związanych z wykonywaniem orzeczeń sądu opiekuńczego w zakresie władzy rodzicielskiej oraz kontaktów oskarżonego z małoletnimi dziećmi stron, 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny 	

<p>- zmniejszenie wysokości nawiązki orzeczonej od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej w punkcie III wyroku z kwoty 6 000 złotych do kwoty 1 000 złotych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie, co szczegółowo zostało rozważone we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary poprzez wymierzenie mu kary w postaci kary roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 190a § 1 w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k., jako niewspółmiernie niskiej do wagi naruszonego dobra oraz sposobu działania oskarżonego oraz jego motywacji oraz zachowania po popełnieniu przestępstwa, w sytuacji w której:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżony był wcześniej pięciokrotnie skazany za przestępstwa umyślne, podobne, popełnione na szkodę pokrzywdzonej a mimo wszystko popełnił kolejny czyn objęty niniejszym postępowaniem, - Sąd niesłusznie przyjął w ramach okoliczności łagodzących, iż oskarżony działał pod wpływem negatywnych emocji związanych z brakiem porozumienia z żoną w kwestiach dotyczących realizowania kontaktów z córką w sytuacji, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

w której pokrzywdzona w żaden sposób nie prowokowała go do takiego rodzaju przestępczych zachowań, kontakty z córką zostały ustalone przez Sąd Rodzinny i sam oskarżony niestosował się do nich, zabierał i odwoził dziecko kiedy chciał, groził jego uprowadzeniem a twierdzenie oskarżonego, iż jego przestępcze zachowania były wynikiem frustracji z tym związanych, jawią się tylko i wyłącznie jako jego nieudolna linia obrony, gdzie nawet w przypadku istnienia jakiegokolwiek konfliktu z pokrzywdzoną, przestępcze działania oskarżonego były wysoce niewspółmierne, a dysponował on przecież środkami prawnymi określonymi w przepisach art. 598¹⁵ - 598²¹ k.p.c., których nigdy nie zrealizował a wynikało to zapewne z tego, iż w rzeczywistości nie miał do tego podstaw, wobec czego uznać należy, iż usprawiedliwienie popełniania przestępstw takimi okolicznościami uznać należy za bardzo niskie pobudki w działaniu oskarżonego,

- Sąd nie wziął pod uwagę, iż oskarżony permanentnie wykorzystuje bezbronność pokrzywdzonej jako kobiety, która nie jest w stanie skutecznie obronić się przed jego działaniami, albowiem nawet fakt wcześniejszych skazań oskarżonego za czyny podobne nie przyniósł oczekiwanego rezultatu i cały czas, od przeszło 10 lat znęca się nad pokrzywdzoną, nęka ją, obraża, grozi jej, a jego działania przez cały ten czas sprowadzają się do chęci poniżenia i udręczenia pokrzywdzonej oraz cechują się szczególną premedytacją oraz uporem w realizacji przestępczego planu uprzykrzenia jej codziennego życia,

	<p>- Sąd nie wziął pod uwagę iż oskarżony wybiera coraz to bardziej wyrafinowane metody nękania i naruszania prywatności pokrzywdzonej, nie poprzestając jedynie na jej wyzywaniu i wypisywaniu obraźliwych wiadomości, ale też jeździ za nią, gdy ta przebywa na wczasach, robi awantury w hotelu w którym ona przebywa, śledzi ją, pomawia w mediach społecznościowych, złośliwie przetrzymuje córkę nie stosując się do orzeczeń sądu rodzinnego i finalnie dokonuje w biały dzień uprowadzenia dziecka z podwórka pokrzywdzonej, praktycznie na jej oczach, mając świadomość tego, iż posiada ona zainstalowane kamery, przez co uznać należy, iż takie zachowania powinny być surowo karane, gdyż mając na uwadze charakter i nastawienie oskarżonego do osoby pokrzywdzonej może dojść do eskalacji tych zachowań i w konsekwencji oskarżony może dopuścić się poważniejszych przestępstw, przez co winny być w stosunku do jego osoby stosowane surowsze zasady prewencji szczególnej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Sąd Rejonowy rozstrzygając o wymiarze kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo w niewystarczającym stopniu uwzględnił okoliczności wskazane w art. 53 k.k., odnoszące się do stopnia winy i społecznej szkodliwości</p>		

czynu. Pomimo dostrzeżenia wielu okoliczności obciążających, nie nadał im odpowiedniej rangi.

Zaznaczyć trzeba, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jest tylko wówczas słuszny, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodziła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut ten można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10 kwietnia 1996 r. II AKa 85/96, publ. KZS 1996/4/42; wyroki Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 18 stycznia 1996 r. II AKr 463/95, publ. OSA 1996/7-8/27 i z dnia 22 czerwca 1995 r. II AKr 178/95, publ. Prok. i Pr. 1996/2-3/25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r. III KR 254/73, publ. OSNPG 1974/3-4/51). W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w sposób nie dość wnikliwy rozważył szereg przesłanek wpływających na zaostrenie represji karnej wobec oskarżonego i co słusznie podniósł skarżący, jako okoliczność łagodzącą bezpodstawnie potraktował działanie pod wpływem

negatywnych emocji związanych z brakiem porozumienia z żoną w kwestiach dotyczących realizacji kontaktów z córką. Wyekspozowanie przez oskarżonego braku porozumienia z żoną, w świetle ujawnionych w sprawie okoliczności, należy potraktować jako nieudolną próbę usprawiedliwienia swoich działań. Oskarżony w sposób bezprawny wykorzystywał okoliczność realizowania kontaktów z dzieckiem celem dokuczenia pokrzywdzonej, kontrolowania jej i nękania. Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczność ta, wskazana przez Sąd I instancji, nie może być potraktowana na korzyść sprawcy. Dla wymiaru kary niewątpliwie istotna była natomiast uprzednia karalność oskarżonego, za przestępstwa o podobnym charakterze i wynikająca z tego okoliczność, iż uprzednio wymierzone oskarżonemu kary oraz środki karne nie spełniły wobec niego zadań zapobiegawczych i wychowawczych. Nie wpłynęły pozytywnie na postawę oskarżonego, gdyż w dalszym ciągu narusza on porządek prawny, lekceważąc uprzednio wydane wobec niego orzeczenia. Co istotne, czynu przypisanego mu w tej sprawie dopuścił się w czasie odbywania kary za podobne przestępstwo w systemie dozoru elektronicznego. Trafnie do okoliczności wpływających na zaostrenie represji karnej Sąd I instancji zaliczył znaczny stopień winy sprawcy i stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień natężenia przestępczych zachowań, uporczywość w działaniu i jego charakter. Nie nadał jednak tym okolicznościom odpowiedniego znaczenia. Uwzględnić bowiem trzeba sposób działania

oskarżonego, charakteryzujący się nie tylko rozciągnięciem przestępstwa w czasie, ale przede wszystkim nasileniem złej woli wyrażającym się w zaplanowanym sposobie działania, premedytacji i uporze w nękanii pokrzywdzonej. Z pewnością to niedoszacowanie znaczenia licznych okoliczności obciążających doprowadziło do rażącej niewspółmierności kary.

Podwyższając oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 3 lat, Sąd Okręgowy miał na względzie to, że zachowania oskarżonego godziły w poczucie bezpieczeństwa pokrzywdzonej, prywatność, ale także w porządek prawny poprzez niestosowanie się do orzeczonych prawomocnym wyrokiem zakazów sądowych, do których oskarżony miał stosunek niewątpliwie rażąco lekceważący. Oskarżony dopuszczając się zachowań objętych zarzutem nie zważał na negatywne ich oddziaływanie również na małoletnią córkę. Kara orzeczona w takim wymiarze, zdaniem Sądu Okręgowego, spełni swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego, zwłaszcza mając na względzie jego dotychczasowe, konsekwentnie naganne postępowanie względem pokrzywdzonej oraz lekceważenie norm prawnych i zakazów wynikających z prawomocnego orzeczenia.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary pozbawienia wolności, poprzez wymierzenie oskarżonemu za

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zarzucany mu czyn kary 3 lat pozbawienia wolności.	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Ze względu na zasadność podniesionych zarzutów wniosek apelacyjny należało uwzględnić, co uargumentowano powyżej.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 08 grudnia 2023 r. w sprawie II K 539/23, za wyjątkiem rozstrzygnięcia wskazanego w rubryce 5.2.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubryce 3.1. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrzyl się uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 08 grudnia 2023 r. w sprawie II K 539/23 w zakresie podwyższenia do 3 lat wymierzonej kary pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wskazano w rubryce 3.2.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	

4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. art. 634 k.p.k., na skutek nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego kwotę 840 zł na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S., tytułem zwrotu kosztów związanych z udziałem jej pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, zgodnie ze stawką określoną w § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.
IV.	Ze względu na zaistnienie przesłanek z art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS

--

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w części rozstrzygnięcia o wymierzeniu kary pozbawienia wolności		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana